

Rozprávka za siedmimi horami

„O čaro... čo?“

„Čo sa deje, Mija?“

„Čo od teba chcú?“

„Kam idete?“ pýtali sa jej spolužiaci, keď sa vrátila do šatne po školskú tašku. Ivan a neznámi muži stáli pred dverami a netrpezlivo na ňu čakali.

„Neviem, nič neviem,“ odvetila nervózne, keď si dávala tašku na plecía. „Vraj sú to otcovi priatelia, nič viac neviem.“ Otočila sa a vyšla zo šatne. „Čaute,“ pozdravila ich a potom v sprievode mužov a otca vykročila k východu školy. Keď prechádzali okolo vrátnika, akoby bol duchom neprítomný, akoby okolitý svet ani nevnímali. Keď už ostatní boli pri dverách, ulízanec sa pri ňom zastavil a pozrel sa mu priamo do očí. Muž sa striasol ako po prebudení zo zlého sna a zmätene sa rozhlíadal okolo seba. Skôr ako si všimol Miju a jej spolučníkov, vyšli zo školy do horúceho septembrového dňa. Do tváre im fúkal jemný vánok a strapatil im vlasy. Všetkým okrem ulízanca, ktorý ich mal stále bezchybne upravené.

Mija sa už nepokúšala zakryť svoju nervozitu. Ruky sa jej triasli celou cestou až k parkovisku, kde zvyčajne stáli len autá učiteľov zo školy. Dnes tam bolo ešte jedno, ktoré nepatrilo nijakému pracovníkovi. Učiteľ by si na čosi také nenašetril ani do konca života. Mija síce ešte nikdy nepočula o takejto značke, akési MaGi II 10, ale bola si istá, že je to jedno z najdrahších

aut, aké kedy videla. Bolo dlhšie ako obyčajné autá, malo modrú metalízu, svetlá čudného elipsovitého tvaru a vyvýšenú strechu ako džíp.

Viac ako auto ju však zaujal muž stojaci vedľa neho. Mal asi dva metre. Tmavý oblek len zdôrazňoval jeho vysokú a mohutnú postavu, ktorá aj napriek jeho veku vyvolávala obrovskú autoritu. Biele vlasy mal zviazané do krátkeho vrkoča, pod špicatým nosom sa mu vynímali biele fúziky. Žiarivomodré oči upieral priamo na Miju. Boli také chladné, až jej po chrbte prešli zimomriavky. Pery mal pevne stisnuté, no Mija si nebola istá, či tým dáva najavo zlosť, alebo je to jeho zvyčajný výraz tváre.

Muž pôsobil ako socha – nehybná, studená socha, o ktorej nevedela, čo od nej môže očakávať. Mija usúdila, že to je ten starešina Metoj, a v duchu si blahoželala, že utekala za svojím ocom a nešla hneď s tými chlapmi. Už len pri myšlienke, že by mu mala čeliť celkom sama, ju striasalo.

Ak toto nie sú mafiáni, kto by nimi potom bol, dočerta? pýtala sa samej seba. A čo majú spoločné s jej ocom? A najmä, čo chcú od nej?

„Chcel som hovoriť len s dievčaťom,“ vyhlásil starec ladovým hlasom. Videla, že sa hnevá. Inštinktívne hľadala na jeho obleku vydutinu, kde skrýva zbraň.

Ivan, o hlavu nižší ako ten desivý starec, zodvihol hlavu a prehovoril: „Najprv sa musíme porozprávať my dvaja.“

Mija by neprotestovala, keby otec povedal, že sa s ním nebudú rozprávať vôbec.

Starec si jej otca povýšenecky premeral. „Nebudem s tebou diskutovať o svojich rozhodnutiach. Nezabúdaj, kto si!“

„Viem, kto som,“ precedil pomedzi zuby Ivan, „som úbohý klanový odpadlík, ale som aj jej otec!“

„Muž, čo ju vychoval,“ opravil ho starec a ešte stále ho prebodával nahnevaným pohľadom.

Mija sa zamračila. Očividne ani jednému z nich neprekážalo, že osoba, o ktorej sa rozprávajú, stojí vedľa nich a ničomu nerozumie.

Starešinovi z očí sršali blesky. Bolo zjavné, že Ivan pri pohľade do nich stráca odvalu. Nervózne sa pohol, hlava mu klesla. „Nič o nej neviete,“ pokračoval miernejšie, „nechajte ma, nech jej najprv všetko vysvetlím. Aj ja